

Köllő Zsófia (szerk.)

A láthatatlanná tevő maszk – pedagógusmesék a koronavírus utáni iskoláról

A Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége *A láthatatlanná tevő maszk – mesék a koronavírus megjelenése utáni iskoláról* címmel meseíró pályázatot hirdetett 2020 őszén, tanulók és pedagógusok számára.

Az 561 tanulóktól beérkezett pályamunkából 146 mese kötetben jelent meg az Ábel Kiadónál.

A mesék hiteles kór- és korképet mutatnak a 2020-as évről. A gyermekek csodálatos érzékenységről, őszinteségről, fantáziáról tesznek bizonyosságot meséikben. Legfontosabb üzenetük: minden jóra fordul, ha legyőzzük a félelmet, ha áldozatot vállalunk, ha összefogunk, ha mosolygunk. Vigyázzunk magunkra és egymásra! A mesék szövegét Zsigmond Emese a Napsugár és Szivárvány lapokban jól ismert igényességgel és szeretettel gondozta. A könyvet Bak Sára csodaszép illusztrációi gazdagítják.

A kötetbe csak a gyermekek szövegeit emeltük be, a pedagógusoktól beérkezett legszebb meséket az alábbiakban közöljük.

Ambrus Dorottya: Lehet-e hőssé válni?

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ember, s annak egy szem fia. Ez a fiú mindenáron hős szeretett volna lenni. De úgy érezte, hogy a világ monoton rendjében valami órásit, valami szokatlant, valami megdöbbentőt kellene tegyen, hogy egyáltalán észrevegyék az emberek. Így hát orrát lógatva ment el minden nap az iskolába, és a járda köveit rugdosva különbnél különb terveket gyártott a világmegváltásra. Hiába kérlelte az apja, hiába figyelmeztették a barátok, hogy hagyja már abba ezt a fölösleges álmodozást, a fiú megmakacsolta magát, egyre több és több időt töltött hőspályájának tervezésével.

Egy februári reggelen apja hangjára ébredt:

– Gergő fiam, sajnálhatod, hogy nem Kínába születél.

Gergő feltápaszkodott, kibotorkált a nappaliba, az újság fölött csak az apja csodálkozó ábrázatát látta, ezért odasietett mellé.

– Nézd – mutatott rá apja a Nagyvilág című rovat egyik cikkére. – Koronavírus.

A fiú kirántotta apja kezéből az újságot, böngészni kezdte. Olvasta előlről, aztán olvasta hátulról, majd miután betűről betűre ismerte a szöveget, összecuska az újságot.

– Ohó! – bukott ki Gergőből a következtetés, ami nagyjából annyit jelentett, hogy bizony tényleg nagy kár, hogy nem Kínában élnek, mert ott most hősködhetne kedvére, volna ám kereslet a világmegváltásra.

Nézegette a földgömbjét, megpróbálta felidézni a földrajztanár szavait, amikor Ázsiáról tanultak... De akármennyit töprengett, nem talált megoldást arra, hogy hipp-hopp Kínában teremjen, és végre hőssé váljon.

Telt-múlt az idő, Gergő csak álmodozott tovább, amikor egyszer csak két szó ütötte meg a fülét az esti híradóból: koronavírus, Olaszország.

– Ohó! Olaszország – ismételte Gergő. O-lasz-or-szág. Négy szótag elhangzása épp elegendő ahhoz, hogy egy iskolás gyerek (egy hősnek készülő iskolás gyerek!) elképzelje Európa térképét, és megtalálja rajta a Földközi-tengerbe nyúló csizmát. Olaszország nincs is olyan messze... – motyogta.

– Mit számít, hogy mennyire van messze? – kérdezte az apja értetlenkedve.

– Hát... Közelebb van, mint Kína. Igazából ez számít – hebegte Gergő, mert meglepte, hogy gondolatai félhangos motyogásként apja füléig jutottak.

– Meg se forduljon a fejedben, Gergőkém! – zárta le a témát Gergő anyja kérlelhetetlen határozottsággal.

– Pedig Andrisnak ott élnek az unokatestvérei, és a segítségükkel...– folytatta volna Gergő, de tudta, hogy hiába fáradozna, úgy sem értenék meg, miért szeretne Olaszországba utazni. Te és a hóbortjaid, ezt mondanák – nyugtázta, és becsapta maga mögött a szobája ajtaját.

Elő a földgömbbel, elő az atlasszal, elő a sajátkezüleg rajzolt térképekkel! Kínából Olaszországba... aha, ez azt jelenti, hogy terjed, ráadásul egymástól távoli helyekre is eljuthat... tehát hozzánk is. Ekképp okoskodott Gergő napokon keresztül, eredményeiről barátjának, Andrisnak számolt be az órák közti szünetekben.

– Azt akarod ezzel mondani – kezdte bizonytalanul Andris –, hogy lehet minket is érinteni fog ez a koronavíruscucc?

– Aha – bólintott Gergő.

– És?

– Hogyhogy és? És szükség lesz arra, hogy az embereket valaki bátorítsa.

– És ezt a hősök szokták megtenni. Ezt tudom, már százszor mondtad. De azt mégsem gondolhatod komolyan, hogy egy világjárvány közepén te leszel az, aki ezt csinálja.

– Miért ne? Itt van végre az alkalom, hogy valami hőstettet vigyek véghez.

– Hát jó, de én ebből inkább kimaradnék – sütötte le a szemét Andris.

– Andris! Remélem, ezzel csak próbára akarsz tenni! Te vagy a legjobb barátom...

Minden hősnek van egy hűséges társa, aki kitart mellette, és segíti őt, úgy beszélünk meg, hogy ha valamikor hős leszek...

– Persze, hogy úgy beszélünk meg – vágott közbe Andris –, mert sose gondoltuk, hogy lesz belőle bármi is. De az igaz, hogy a legjobb barátod vagyok...

– Akkor segítesz, ugye? Kell három eszköz: maszk, kesztyű és fertőtlenítő. Sietnünk kell, mert ha nyakunkon a baj, hiánycikk lesz mindenhol.

– Van mindhárom.

– Van? – hitetlenkedett Gergő.

– Persze, azóta, mióta csak Kínáról meg Olaszországról hablatyolsz. Tudtam, hogy előbb-utóbb előállsz ezzel a Győzzük le a koronavírust! ötlettel. Ismerlek...

Iskola után Andriséknál találkoztak, leltárat készítettek a rendelkezésre álló eszközökből, Gergő gyöngybetűkkel írta: egy doboz maszk, négy pár kesztyű, két fertőtlenítő.

– Egy doboz, azaz tíz darab... és a fertőtlenítóből egy nyomós és egy fújós – tette hozzá Andris.

– Igen, látom. Haladjunk – sürgette a tervezést Gergő. – Írd oda! – erősködött a barátja.

– Miért?

– Csak! Mert így pontos, azért.

– Hát jó – hagyta jóvá Gergő. Közben persze nagyon hálás volt Andrisnak, hogy helyette is figyel a részletekre. A hősök ugyebár nem engedhetik meg maguknak a szétszórtságot, de a pontosság a szeleburdi, álmodozó Gergőnek mindig is nehezeére esett.

A nappalból éjszaka lett, az éjszakából nappal, Gergőék pedig egyre izgatottabban várták, hogy élesben is kipróbálják, hogyan működik a terv. Egy márciusi nap bejelentette az igazgatónő, hogy másnaptól a járványhelyzetre való tekintettel nem kell iskolába járni. Gergő boldogan bökte oldalba Andrist, szeméből ki lehetett olvasni: eljött a mi időnk! Andris korántsem volt ennyire lelkes, a lábával dobolt az osztályterem kopottas padlóján, tördelte a kezét, és csak az járt a fejében, hogy most már nem lehet kihátrálni, és tényleg hősnek kell lenni, ha a fene fenét eszik is. Iskola után a fiúk Andrisékhoz mentek, hogy felfegyverkezzenek.

– Légyszi, legyen enyém a fújós – kérte Gergő a barátját.

– Jó, de csak azért, mert a nyomóst nagyobb odafigyeléssel kell használni, hogy ne pazaroljunk, és én ebben jobb vagyok – felelte Andris, magát is vigasztalva, hiszen ezen-nel hagyta magát megfosztani a fújkalás örömétől.

– Tegyük fel a maszkokat és indulás! – lelkesedett Gergő.

– Kívül a kék fele, felül a drótos rész, igazítsd rá az orrodra, ahogy megbeszéltük. Így semmi értelme, olyan mintha egy legyezőt tettél volna az orrod hegyére – piszkálta Andris a barátját, mert még kicsit bántotta, hogy a nyomós fertőtlenítő maradt neki.

A fiúk kimentek az utcára, az emberek először furcsán néztek rájuk, aztán egyre többen kezdtek elismerően bólogatni feléjük. Büszkéek is voltak magukra, hogy már az első bevetés ilyen jól sikerült. Néhány nap múlva azonban egyre több ember viselt

maszkot, az utcán az arcok egyformán kékek lettek. A fiúk egyrészt örültek ennek a fejleménynek, hiszen elérték, hogy a városukban mások is részt vesznek a világmentő akciójukban, viszont zavarta őket, hogy már senki sem tartotta őket különlegesnek, újra beolvadtak a tömegbe, ahogy azelőtt.

– Te Gergő, hallasz?

– Igen, Andris, mondjad.

– Csak azért hívtalak, hogy szerintem ki kellene találni valamit a maszkokkal, mert már nagyon kevés van a raktárunkban, és egyébként is elég béna, hogy mindenkinek ilyen van. Én úgy érzem, hogy láthatatlanná tesz minket, feltesszük, és eltűnünk a tömegben. Pedig kitűnni akartunk, vagy nem?

– De. Szerintem csináljunk magunknak, varrjuk meg, és díszítsük ki úgy, hogy senki másnak ne legyen olyan. Anyával megcsináljuk neked is, jó?

– Rendben. Odaadom a csúzlíjaimról a gumikat. És leírom, hogy az én füleimre mekkora kell. Te is mérd meg, nem akarom, hogy lötyögjön rajtad.

Elkészültek a maszkok: egy zöld Gergőnek GA díszítéssel, Andrisnak pedig egy szürke AG hímzéssel. Gergő találta ki, hogy mindenképpen szerepeljenek egymás maszkján, ha már együtt vágtak bele ebbe az egész világmegváltósdiába. Az egyedi maszkok meghozták a fiúknak a sikert és a népszerűséget, sokan megdicsérték őket, hogy helyesen hordják, hogy példát lehet venni róluk. Hamar belejötték, hogy ezeket a maszkokat nem eldobni, hanem mosni és vasalni kell, néhány hét után versenyeztek is, hogy melyikük mossa és vasalja ki hamarabb a maszkját. Persze Gergő nyert, de Andrisé sokkal szebb volt, úgyhogy kiegyeztek egy döntetlenben.

Szigorodtak a szabályok, a hatóságok is egyre több intézkedést vezettek be, hogy lassítsák a vírus terjedését, hiszen nem volt mindenhol ott Gergő és Andris, hogy jó példát mutassanak. Ezért nemsokára mindenkinek otthon kellett maradnia, csak a legszükségesebb dolgok miatt hagyhatták el az emberek otthonaikat. Karantén. Így hívják. Elég ismerős manapság, de Gergőéknek először nagyon furcsa volt. Nem mehetek át egymáshoz, nem küldték le őket a boltba, nem biciklizhettek a parkban, úgyhogy maradt a képernyőn, a videojátékokban való találkozás. Bár az az igazság, hogy Gergőék ezt annyira nem bánták, inkább azt sajnálták, hogy megint háttérbe szorul a hőssé válás.

Egyik este Gergő rosszul érezte magát, fájni kezdett a feje. Legalább nem vagyok ezzel egyedül – gondolta, mert az apja is gyengélkedett néhány napja. Hét nap és hét éjjel egyebet se csináltak, csak egyik teát itták a másik után, szedték a C-vitamint, és mérték a lázukat. De nem javult a helyzet.

– Teszt kell – állapította meg Gergő anyja a rá jellemző tömörséggel.

Teszt... Szuper, most aztán hősködhettek... Morfondírozott Gergő, de a világért sem árulta volna el senkinek, hogy bizony igazul, hogy mi lesz az eredmény, és egyáltalán hogyan fogja viselni a tesztelést.

Kis hősünk! mondták Gergőnek a szülei, ez nem kis elégedettséget okozott a fiúnak. A teszt eredménye sajnos pozitív lett. Kétségbe is estek Gergő szülei, hogy most mi lesz. Ezt ő először nem értette, mert ha valami pozitív, az jó, nem? Mint például a pozitívum... Aztán elmagyarázták neki, hogy ebben az esetben pont fordítva! Kicsit szégyellte is

magát, hogy ennyit sem tud, de jobban aggasztotta az, hogy mit mondjon Andrisnak. Három álmatlan éjszaka után végül felhívta telefonon.

– Szia, Andris! Azért hívlak, mert arra gondoltam, hogy úgy lenne igazságos, hogy legyen nálad egy kis időt a fújkalós fertőtlenítő is.

– Szia, Gergő! Aha...

– Szóval tizennégy napig lehet nálad. Csak annyi a gond, hogy nagyon elfoglalt vagyok, és nem tudom odaadni, de kiteszem a lépcsőnkre, ha erre jársz, vedd el.

– Rendben. De ugye más baj nincs? – érdeklődött Andris, mintha nem ismerte volna nagyon jól a tizennégyes varázsszámot.

– Nincs-nincs. De azért fertőtlenítsd le a nyomóssal, mikor elviszed. Biztos, ami biztos. Ki tudja, kik fogdossák össze, míg ideérsz. Na, amikor tudsz, gyere!

Gergő letette a telefont, nagyot nyelt, kitette az ajtó elé a fertőtlenítőt, és ott állt egészen addig, amíg meglátta Andrist közeledni. Ekkor elfordult, tett-vett, mintha tényleg nagyon el lenne foglalva. Andris, ahogy megérkezett, felvette az üvegcsét, a saját nyomós fertőtlenítője segítségével alaposan letörölgette, majd a könyökével megkopogtatta Gergőék ajtaját.

Integtetett, lehúzta az álláig a maszkját, és biztatóan mosolygott barátjára, aki a kopogtatásra rögtön ott termett.

– Andris! Maszkot fel, tudod! – tátogta barátjának Gergő a bejárati ajtó üvegén keresztül. Igyekezett nagyon artikuláltan beszélni, ahogy a magyartanárnő szokott, amikor az online órán kikapcsolva felejtí a mikrofonját, és úgy próbálja megértetni magát. Örült is, hogy Andris nem hallhatja a hangját, mert a torkában lévő gombóc miatt bizony elég remegős volt. Megvárta, míg a barátja eltűnik az utcasarkon, aztán szomorúan elvonult a szobájába. Csak este vette észre, hogy Andris bedobott valamit a postaládájukba: egy kis cetli, rajta kézzel rajzolt táblázat, tökéletes vonalak (persze, az Andrisra jellemző pontosság! –

gondolta egyből Gergő), fölötte szöveg: Tizennégy nap múlva találkozunk. Te is tudod, hogy az igazi hősök fegyvere a Türelem. Minden nap pipálj egyet!

Gergő elhatározta, hogy szép pipákat fog használni, úgyhogy türelmesen, ceruzával ötször megrajzolta egy külön papírra, hogy a táblázatba biztos a legszebb kerüljön. Így is lett, a negyedik napon már gyakorlott kézzel pipálgatott, és kitalálta, hogy az utolsó pipával együtt felírja a cetli aljára, hogy:

Karantén: Itt a vége, fuss el véle!

Harka Sára: *Nyápicoknak nem való*

Ez a padlás poros kacatokat, eldugott kincseket és régi titkokat rejtett. Más prüszkölt, vagy hanyatt-homlok menekült volna az áporodott szagtól, de Vincét és nagypapáját ez cseppet sem zavarta.

Egyforma kalandvággyal másztak fel a rég nem használt falépcsőn ezen a szombat délelőttön, és vetették bele magukat a kutakodásba. Ők mindig jól megértették egymást.

– Idenézz, Vince! – Nagypapa kiáltásában csengett az izgalom.

– Mi az? – Vince átverekedte magát egy ősrégi hintaszéken.

Nagypapa lesöpörte egy tetemes, ködszürke bőrrönd tetejéről a pókhálót. Ahogy felnyitották a fedelét, hatalmas porfelhő szállt a levegőbe. Belekukucskáltak. Vince kis kezét a játékok, régi sálak és műanyag darabok halmába dugta.

– Egy kiscsónak! – halászta ki a fiú, és a magasba emelte a fajátékot. – Bezony ám! És milyen jól úszott régen a vízen!

Vince a nadrágzsebébe nyúlt, elővette kedvenc játékkatonáját.

– Pont belefér a katonám – mutatta vigyorogva.

Megfordította a csónakot.

– De miért van ráírva, hogy Jancsi?

Nagypapa felnevetett.

– Az én vagyok. Vagyis voltam. Gyerekként mindenki Jancsinak hívott. Ma már csak János bácsinak – unokájára kacintott –, a szerencsések pedig Nagypapának.

Vince tovább kotorászott a bőrröndben, egy halványsárga gyöngysor akadt a markába.

– Az a nagymamádé volt – Nagypapa a szívéhez szorította a láncot, és hozzátette –, amíg élt. Vince felnézett.

– Hiányzik neked?

– Igen, mindennél jobban. Lassan fél éve már, de még mindig csodálkozom reggelente, hogy nem fekszik mellettem az ágyban.

– Gyűlölöm ezt a vírust – morogta Vince.

– A mamád öreg volt, és sok betegséggel megküzdött az élete során. Ezzel sajnos már nem sikerült neki. Na, de most nincs idő szomorkodni! Nézzük, mi van még itt! Vince tovább matatott, egy üvegpalackot húzott elő.

– Hűűű!

– Arról már el is feledkeztem.

Az üveg végén parafadugó trónolt, benne egy összezsavart papírtekercs. – Ezt nem akartad vízre tenni, hogy elsodródjon, és valaki megtalálja?

– De, gyerekként azt terveztem... aztán elfeledkeztem róla.
– Mi van benne? – Vince leügyeskedte a dugót, és kezébe csúsztatta a tekercset.
– Bontsd csak ki, tetszeni fog! – kacsintott rá Nagypapa.
– EGY TÉRKÉP! – Vince szeme tágra nyílt, szíve gyorsabban dobogott. Nagypapa átérezte az izgalmát.

– Bezony ám! Réges-régen elástam egy kincsesládát az erdőben – mesélte –, és lerajzoltam a hozzá vezető térképet.

– Komolyan? Keressük meg, Nagypapa!

– Most? Az erdőben?

– Igeen! Induljunk is!

– Álljunk csak meg, fiatalember! Elkészítetted már a természetismeret leckédet?

– Hát, ööö...

– Megtanultad az égtájakat?

– Nem.

– Hát a fákat?

– Nem.

– Akkor gyerünk leckét írni!

– De Papa, már annyira elegendem van! Egész héten a számítógép előtt ültem a szobában, és tanultam. Nem bírom tovább! Ha még egy kis tudást próbálnék a fejembe verni, biztosan szétrobbanna!

– Elhiszem, biztosan nehéz ez a digitális oktatás.

– Azt hittem, iskolába járni a legrosszabb, de nem. Ez így sokkal, de sokkal unalmasabb.

– Örülj, hogy egyáltalán van lehetőség otthonról tanulni! A mi időnkben, mikor az egész falut betérítette a hótakaró, és nem tudtunk iskolába menni, teljesen elmaradt az oktatás.

– Én örülnék neki. Annyira szeretnék végre kimenni! Kincset keresni!

– Ki tudja, hogy ott van-e még...

Egy része érveket próbált felhozni, hogy miért lenne időpocsékolás ezzel bajlódni, de mikor unokája arcára nézett, nem tudott nemet mondani. Csak beleszövi valahogy a kirándulásba a tananyagot is!

– Ejj, micsoda kaland lesz! Hát persze, hogy megkeressük!

Vince örömeiben tapsolt, ettől a porszemek és tollpihék táncot jártak a levegőben. Milyen izgalommal másztak fel a falépcsőn a padláskutatás előtt...most még annál nagyobb izgalommal jöttek le!

– Mi vagyunk a Kincskereső Felfedező csapat – lelkesedett Vince. – Én leszek a kapitány!

– Természetesen csakis te lehetsz a kapitány – értett egyet Nagypapa.

Vince és Nagypapa felöltözött, maszkkal és kesztyűvel felfegyverkezve álltak meg a ház előtt. Vince kiterítette az üvegcséből kihalászott papírt a fűre. Bogarásztta egy darabig, majd megszólalt:

– Ezen nem tudok kiigazodni.

– Vince kapitány, fejjel lefelé tartod a térképet! – Nagypapa kuncogva megfordította.

– Óóó... – Vince a homlokára csapott, és vele kacagott.

Vince gyöngyözve nevetett, Nagypapa mekegve.

– Úgy tartsd mindig, hogy Észak legyen felül, alul pedig Dél.

– De honnan fogom megjegyezni?

– Rém egyszerű! Mondd utánam: Elöttem van észak, hátam mögött dél, balra a Nap nyugszik, jobbra pedig kél. Most felettünk jár a nap, vagyis pont dél van, látod?

– Így nem is olyan nehéz – értett egyet Vince, és végigpásztázta a képet. – Ez a ház, ugye? – Bezony ám!

– És itt van a kincs a tó mögötti erdőben...

– Bezony ám!

– És ezen a tyúkólon kell átverekednünk magunkat?

– Azt már lebontották, ma már egy nagy gödör fekszik a helyén.

Nagypapa is végigfürkészte a térképet, majd körbenézett a kerten.

– Legelőször Marcsi néni veteményesén kell átjutnunk! – titokzatos hangon szólt unokájához.

Vince lába remegett az izgalomtól. Fényes nappal a saját kertjükben sétáltak, mégis kommandósnak érezte magát, miközben a kerítéshez lopakodtak.

A fehérre festett kerítéslécek alatt Vince könnyedén átbújt, akár egy nyúl. Nagypapa is megpróbálkozott vele, átdugta a fejét, de a többi testrésze már nem fért át.

Vince hatalmas vihogásban tört ki.

– Áháháhá! Beszorultál, mint a Micimackó!

– Ne neved, inkább segíts kihúzni! – Nagypapa próbált szigorúan szólni, de mosolyát nem tudta elrejteni.

Vince húzta, húzta, ám Nagypapa nem mozdult. Majd tolni kezdte, és Nagypapa feje sikeresen visszabújt a kerítés másik oldalára.

– Lépj át felette! – biztatta Vince.

„Rip-rop-rip” – Nagypapa sűrű csontropogások közepette átemelte vén lábát a lécek fölött.

Átsettenkedtek Marcsi néni veteményeskertjén.

– Ez olyan izgalmas! – súgta Vince.

– Bezony ám! Azért ne taposd le azt a fejes saláta palántát!

– Rendben, bocsánat – mondta Vince, és arrébb lépett, egyenesen a fokhagymákra.

– A legtöbb zöldséget tavasszal ültetik, de azért most is terem itt egy-két finomság. Például amin épp állsz, az fokhagyma.

– Ez a hosszú zöld? De hol a hagymája?

– A föld alatt növeszti. Ahogy a répa és a krumpli is.

– Mit műveltek itt? – ütötte meg fülüket a károgó hang. Marcsi néni állt a teraszon, kezében a lombseprű, amivel az avart sepette.

Összereztek. Vince meglátva a fegyvert, azonnal futásnak eredt. Nyargalt át a veteményesen, egyenesen a domb felé. Nagypapa tétovázott egy másodpercig, majd ő is úgy döntött, nem szégyen a futás. Nyomban unokája után iramodott.

Marcsi néni utána ordított:

– Szégyellhetnéd magad, János! Öregember létedre így futkározol egy gyerek után!
– Csak az öreg, aki annak érzi magát! – kiáltott vissza, és szaladtak lefelé a domboldalon. Nagypapa nem is emlékezett, mikor futott utoljára. Jólesett neki az arcát csapdosó levegőáramlat, az érzés, hogy ősz tincsei lobognak a szélben.

Lihegve álltak meg a tó partján. A penészzöld vizet benőtte a nád, itt-ott üres konzervdobozok és nejlonzacskók úsztak rajta. Áporodott bűzt árasztott, de Vincéeék számára az izgalom szaga volt ez.

– Gyerekkoromban – mesélte Nagypapa – naponta kijártunk ide. Akkor még kacsák úszkáltak itt, sőt egyszer még teknőst is találtunk! Olyan tiszta volt, hogy fürödhettünk benne, sőt ittunk is belőle!

Vince a szemétkupacra nézett.

– Bárcsak most is minden olyan lenne!

– Még korcsolyáztunk is a befagyott tavon.

– Most miért nincs jég rajta?

– Majd télen, ha elég hűvös lesz hozzá. Ha nulla fok alá megy a hőmérséklet – tudod, mikor olyan hideg lesz, hogy kesztyű nélkül reszket a kezed, és meglátszik a leheleted –, akkor a víz megfagy, és jég lesz belőle. Mint mikor beteszed az üdítőt a fagyasztóba.

Vince mosolygott. Szerette a Nagypapáját hallgatni, az ő szájából, az ő mély, rekedt hangjával minden varázslatosnak hangzott.

– Viszont ez sem volt régen itt – mutatott Nagypapa egy fából épült hídra. – Ha át akartunk jutni a túlpartra, úsznunk kellett. Most viszont könnyedén átsétálhatunk.

– Mindenben van valami jó! – mondta Vince, miközben átlépdelték.

– Bezony ám! Képzeld, ez a víz itt alattunk állandó körforgásban van. A tó vize párolog, a könnyű pára felemelkedik a levegőben, ott fent kicsapódik, és felhő lesz belőle. Nézd csak azt a hajó alakú és a sárkány formájú felhőt az égen! Aztán a felhőkből hull majd az eső, ha pedig hideg van, akkor hó. Így hull vissza a csapadék a földre, és ebbe a tóba is, ahonnan indult.

– Jó sokat utaznak ezek a vízcseppek – tűnődött Vince.

Mikor a túlpartra értek, a fiú megvizsgálta az elrejtett kincsesláda térképét. A régi tyúkól helyén elterülő gödör felé vették az irányt.

– Folyik az orrom – szólalt meg, miközben Nagypapa mögött sétált.

– Nem hoztál papírzsebkendőt?

– Nem – forgatta ki Vince a nadrágzsebeit. Kedvenc játékkatonáján kívül semmit sem talált. – Akkor tépj le egy levelet a fáról, és fújd abba! – tanácsolta Nagypapa, mint a világ legtermészetesebb dolgát.

– Fúúújj, egy levélbe? – Vince undorodó grimaszt vágott.

– Ejnye, kapitány! Micsoda Kincskereső Felfedező vagy te? Ez nyápicoknak nem való! Vince felülkerekedett viszolygásán, letépte azt a levelet, és elvégezte katonadolgát. Hamarosan a gödörrel találták szemben magukat. Az egésztest májszínű sár borította. Tétován álltak, egyikük sem szívesen lépett bele a dagonyába.

– És a sár miből lesz, Nagypapa?

– Ha sokat esik az eső, felázik a föld, attól lesz ilyen mocsaras állaga. De majd ha rásüt a nap, felszárad. Viszont nekünk így vagy úgy, de muszáj lesz átkelnünk rajta. Vince kapitány, elérkeztünk az első igazi kihíváshoz.

– Vuuff! Vuff! – egy nagyra nőtt fekete kutya ugrott elő a bokorból hangos ugatás közepette. – Jááááj! – sikoltott Nagypapa. – Egy kutya!

Vince nevetésre fakadt.

– Félsz tőle? – kacagott, és kezét az állat felé nyújtva lassan közelebb lépett. Az megszaglászta, megnyaldosta, majd elégedett farkcsóválással nagyot vakkantott. – Vuff!

Nagypapa felugrott.

– Segííítsééééé!

Vince utána kiáltott nevetve:

– Ejnye, micsoda Kincskereső Felfedező vagy te? Ez nyápicoknak nem való! – De Nagypapa addigra már átfutott a sártenger túlsó partjára.

Vince elköszönt a jószágtól, és ő is átverekedte magát a barnaságon. A tiszta fűre érve vetett egy boldog bukfcet. Nagypapa megpróbálta utánozni.

„Rip-rop-rip” – ropogott a csontja, ahogy kászálódott fel a földről. Összenevettek. Vince gyöngyözve, Nagypapa mekegve.

Végre beértek az erdőbe.

– Melyik fánál lesz? – Vince csillogó szemekkel szaglászott körbe.

– Kukkantsd meg a térképet! – adta kezébe Nagypapa. – Na, mit látsz rajta? A fiú megvizsgálta.

– Egy fát.

– Bezony ám! De melyet?

– Zöldet.

– Nem ismered fel a Juharlevelű Platánfát?

Vince csak pislogott rá.

– A milyenlevelű mit?

Nagypapa fontoskodó hangon beszélt:

– Ez az erdő legóriásibb fája. Lehetetlen összetéveszteni bármelyik másikkal!

– Hát én biztos nem ismerem fel... Sőt! Igazából egyik fát sem ismerem.

– Az nem járja, hogy egy vérbeli Kincskereső Felfedező ne ismerje az erdő fáit! Figyelj csak, ennek a diófának hosszúkás, sima szélű levelei vannak, és könnyen felismerheted a lepotyogó zöld burkos diókról. Csak vigyázz, nehogy a fejedre pottyanjon! Kopp!

Nagypapa unokája fejére koppintott.

– Héééé!

– És ez a magas fa a fűrészszélű levelekkel mi lehet? Mit rejtenek ezek a szúrós termések? – Gesztenyét!

– Nyami, az finom!

– Ez vadgesztenye, nem ehető. Amit sütni szoktak, az szelídgeszténye. Olyat kóstoltunk tavaly a karácsonyi vásáron. De a gesztenyefával is vigyázni kell ám! Nehogy a buksidra pottyanjon!

Vince ezúttal nevetve kitért a fejére koppintásról.

– Hát azoknak a fáknak mi a neve?
– Karácsonyfa!
– Nem karácsonyfa, hanem fenyőfa. De valóban, belőlük lesznek a karácsonyfák, ha decemberben kivágják őket. És a virágát, azt a kemény, barnát hogy hívják? – Doboz.
– Nem doboz, hanem toboz, kiskrapek!
– De az tényleg a virága?
– Bezony ám! Abban vannak a fenyő magjai.
– De a toboz is veszélyes, Nagypapa – Ezúttal Vince koppintott az öreg őszes, kopaszodó homlokára. – Nehogy a fejedre pottyanjon!

Együtt nevettek, Vince gyöngyözve, Nagypapa mekegve.

Még sétáltak egy darabig, mikor Vince megtorpant. Ott volt előtte AZ A FA. Hatalmas törzsét hat ember összekapaszkodott karja sem érte volna körbe. Fahéjbarna ágait márványvörös kéregdarabok foltozták, és mindent betöltött a belőle áradó tömény természetillat. Egy levele akkora volt, mint egy macska feje.

– Ez az! – ámult tátott szájjal.

– Bezony ám! A Juharlevelű Platánfa. Itt kell lennie a ládának valahol...

Most még nagyobb lendülettel vetették bele magukat a kutakodásba, mint reggel a padláson.

Túrták-fúrták az avar, de mivel hosszas keresgélés után sem találtak semmit, lelkesedésük kezdett lankadni.

– Talán nincs is itt már...

Nagypapa kimerülten dőlt le a fa tövébe. Vince is elfáradt, nekitámasztotta karját a vastag törzsnek.

– Ide süss, Vince, gyöngyvirág! – mutatott ráncos ujjával a fa tövében megbúvó kicsiny szépségre. – A sok apró fehér virága olyan, mintha gyöngyök csüngenének a száráról. Gyönyörű – ugye? Most pedig induljunk hazafelé!

– Nagypapa, a Kincskereső Felfedezők nem adják fel!

– Ez igaz – az öreg erőt vett magán, és tovább keresgéltek. Vince most már két kezével a földre is leásott. Addig kaparta a talajt, hogy a körmei is feketék lettek. Beleütközött az ökle valami keménybe.

– Nagypapa! – kiáltott. – Itt van valami!

Nagypapa odafutott, fölé hajolt, és izgatottan rikkantott fel:

– Szép munka, Kapitány! Gyerünk, áss tovább!

Vince ásott, ásott, Nagypapa kíváncsi feje nem tántorodott mellőle. Lassan kirajzolódott a

láda fedele, majd további földhányás után együttes erővel kihúzták.

A nagy lendülettől hátraestek, de a láda náluk volt, és már csak ez számított.

Sóvágó tekintettel fogták a kezükbe. Kis bajlódás a zárral – „Csitt-csatt” –, és kinyílt a kincsesláda.

A cipősdoboz méretű ládikó telis-tele volt régiségekkel.

– Hű, egy repülő! Hű, egy papírcsákó! Egy ceruza! – sorra vette ki a szerzeményeket.
– Ezek mind a te játékaid voltak?

– Bezony ám! – Nagypapát elöntötte a büszkeség. Az emlékek gondolata majdnem könnyeket csalt a szemébe, de visszafojtotta azokat.

Vincét elbűvölték a régi játékok. Különösen egy apró, kovácsoltvas lovasszekér ragadta magával.

– Ez egy igazi kincs! – ruhájával gondosan megtörölgette a kis szekeret.

Nagypapa a fiú öröme láttán nem tudott tovább harcolni a könnyecseppek ellen.

– Olyan boldog vagyok, hogy tetszik!

Vince most egy füzetet húzott elő a ládából.

– Nagypapa, ez olyan újnak tűnik.

– Mutasd csak! – kezébe vette és kinyitotta. – Életemben nem láttam még ezt a füzetet. – Valamit beleírtak – mutatta a fiú.

– Olvasd csak, én nem látok a szemüvegem nélkül!

Vince olvasta.

„Kedves Kincstrejtő!

Gombakeresés közben bukkantam erre a ládára. Visszaástam, és elhoztam a gyermekeimet, hogy ők is rátalálhassanak. Együtt megcsodáltuk a benne rejlő játékokat. A lányom hazavitte belőle a lovacskát, de cserébe itt hagyjuk ezt a füzetet. Köszönjük a kalandot!

Molnár család”

Ott díszelgett a füzetben a megtalálók aláírása és a nevezetes kincskeresés dátuma.

– Jihhááá! – Nagypapa nagyot ugrott örömeiben. „Rip-rop-rip”, ropogtak a csontjai.
– Ez szenzációs!

Vince vele ugrált. Örömtáncot jártak a fa körül, mint az indiánok a tábortűznél.

– Ássuk vissza, hogy más is megtalálhassa! – mondták egyszerre.

Összenevettek. Vince gyöngyözött, Nagypapa mekegett.

A fiú kezébe vette a füzetet, és belevészte a „Vince” szót az aznapi dátummal együtt. Majd Nagypapához tolta, hogy ő is aláírhassa. Nagypapa szintén kezébe vette a ceruzát, és belekормölt. Vince áhítattal figyelte.

Mielőtt visszahelyezték volna a földbe, Vince kivette a ládából a kis lovasszekeret.

– Csak nem képzeld, hogy kiveszel belőle valamit, de nem hagysz helyébe semmit?
– Nagypapa pajkosan meghúzta a fiú fülét.

Vince zsebébe nyúlt, elővette a játékkatonát, és a dobozba helyezte.

– Biztosan bele szeretné tenni?

– Biztosan! – mondta. – Valakinek örömet fog okozni.

Nagypapa büszkén veregette meg a vállát. Visszatemették a ládát, ami jóval egyszerűbben ment, mint kiásni. A kalandtól mámorittasan indultak vissza.

– Remélem, ott vár még az a kutytus! – mondta a fiú, miközben hazafelé ballagtak.

– Most jut eszembe – hebegett Nagypapa. – Nem megyünk inkább egy kerülőúton? Tudod, a sár miatt...

– Persze, a sár miatt! – nevette ki nagyapját.

De nem bánta a hosszabb utat, hiszen remekül elcsevegtek.

– Nagypapa, miért úgy írtad alá a kincsesláda füzetét, hogy „Jancsi”?

– Mert melletted újra Jancsinak érzem magam.

Egymásra tekintettek. Olyan nézés volt ez, amit csak egy nagyszülő és az unokája érthet meg.

– Máshová is rejtünk el ládákat?

– Ahová csak szeretnél! És néha leellenőrizzük őket, hogy épségben vannak-e még.

– Mindegyikbe teszünk egy füzetet, hogy a megtalálók aláírassák!

– A hozzájuk vezető térképeket pedig odaadhatjuk a barátainknak.

– És mindenkinek!

– Rejthetünk fára vagy kövek alá!

– Madáretetőbe!

Az ötletek csak jöttek és jöttek, ahogy lépdeltek vissza az alkonyodó égbolt alatt.

Mikor hazaértek, Vince pizsamába bújt, és lefeküdt. Nagypapa az ágya szélére ült.

– Fergeteges napunk volt, igaz?

– megsimogatta unokája haját.

– Bezony ám! – utánozta Vince a nagypapáját. – Csak kár, hogy a természetismeretet nem gyakoroltam.

– Dehogyanem gyakoroltad! Egész nap azt csináltuk! Tanultál az égtájakról, a zöldségekről, a vízről, a sárról, a fákról és a növényekről is.

– Észre sem vettem – csapott a homlokára Vince. Összenevettek. Győngyözés, mekegés.

– Jó éjszakát, Vince kapitány! – köszönt el Nagypapa. – Jó éjszakát, Jancsi!

Hegedűs Ágnes: *A nátha átka*

Egyszer volt, hol nem volt, határokon és világokon túl, a zegzugos erdő mélyén, volt egy kisváros. Népesége kerek megszámlálhatatlanra rúgott, valahol az egy és a kétszáz között ingadozott. A legkisebbek populációja nehezen volt összeszámolható, nem is pazarolták erre idejüket a nagyokosok. A lakók ismertek mindenkit, a legtávolabbi rokon is szomszéd volt. Mielőtt különös elméletekbe bocsátkoznátok, elárulom, rovarokból állt ez a szedett-vedett nép. A településen, ahol laktak, volt egy fatörzs, mely alagútként szol-

gált és az igen gyors rovarok közlekedését segítette, egy mohatánya a gyökerek között, ahol álomra hajtották fejüket, fűszálás terület, ahová a rovarok nagy része dolgozni járt, és megbújt még egy-két lila virág is az óvodásoknak. Rováros volt az otthonuk már hosszú idő óta, egyetértésben és békében éldegéltek itt, mióta erdő az erdő.

Történt egyszer, hogy egy éjszaka belopózott a tisztásra a szellő, és csalafintaságból egy kis ajándékot dobott le a rovarok közé: a tavaszi náthát. Ugyanis arra gondolt a szellő, hogy most aztán igazán megrétfálja a rovarokat, és egy kis tanulságot csempész közéjük. Útra kerekedett, besüvített a városba, egy épp tüsszentő ember hápciját szárnyára kapta, és már loholt is az erdő felé. Ám ne higgyétek, hogy ez a szellő egy gonosz szélszülemény! Megvan neki az oka, hogy ilyet tegyen a rovarokkal. Az idilli életben is vannak titkok. Rovárosban pedig egy nagyon sötét dolog rejtőzik a gomba kalapja alatt. Ott él egymagában Ganajtúró, gúnynevéen Bogaras. Hogy mit vétett a lakosság ellen, kérdezitek? Senki sem emlékszik rá, de a köztudatban mindenki utálta, ezért ennek így is kell lennie. Ezt a gondolkodást akarta a szeleburdi szellő megváltoztatni. Így ledobta a náthát, és már el is szelelt.

Másnap hajnalban a méhecskék kiröpülése után lassan a város többi része is ébredni kezdett, nagy ásítozások közepette elindult az élet. Kinyitotta vendéglőjét Nyárfacincér, a mindig udvarias pincér, beült íróasztala mögé a Kékfutrinka, és már abban a pillanatban hosszú sorban álltak a hangyák jövedelemkiegészítésért, még laposakat pislogva körözött fölöttük Ribizkemoly, a rend, ébernek nem mondható, őre. Egyedül Rózsabogár aludta szépítő álmát, ő így készült az esti fellépésére.

Kitámolygott a mohából Karmazsintetű is, nyújtózkodott egyet, majd fintorogni kezdett, ráncolta orrát, amennyire csak tudta, de a viszkető érzés nem akart megszűnni. Csiklított az orrüregeit valami, mi már tudjuk, hogy a nátha volt az, de ő mit sem sejtve még az orrszörszálaikat szidta. Egy pillanatra elmúlt az inger, de mint villámcsapás után a dörgés, úgy hasított a levegőbe a hatalmas nagy hápci. Rovárosban minden fej feléje fordult, minden szem kikerekedett, minden kéz elfelejtett működni, következképp a tárgyak nagy csörömpöléssel a földre estek. Még sosem volt betegség Rovárosban. A kis csendet örült zibongás váltotta fel, ide-oda rohangálás, fejvesztett üvöltés. Szaladtak számócat szedni, harmatot gyűjteni, értesítették a méhecskéket is a válsághelyzetről. Mindeközben Karmazsintetű földbe gyökerezett lábbal állt korábbi helyén, csodálkozva figyelte a káoszt, nem értette mi történt. Valami új, kétségtelen. Ám töprengését félbeszakította egy hangos kiáltás, egy rászégezett csáp, egy reszkető bajusz. Hőscincér állt vele szemben, mégis biztos távolságban, és reszkető hangon azt kiáltotta:

– Kitoloncolni!

Körégyűlt a remegő lakosság. Hőscincér bizonygatta, hogy ez már a végzet, mégpedig Karmazsintetű személyében – ezen a ponton szegény Karmazsintetű nagyot csodálkozott, ilyen sokra még ő sem tartotta magát –, és emiatt mihamarabb ki kell vonni a társadalomból, folytatta Hőscincér, és a másik mellé vetni! A rovarok lassan elfordították fejüket a gomba felé. Hát persze! Hirtelen mindannyian emlékeztek. Bogarast is azért utálja mindenki, mert száműzött, mégpedig azért, mert egyszer különös foltok jelentek meg rajta. Persze, Katicán is vannak pöttyök, de azok anyajegyként vannak számon tart-

va, de Bogaras veszélyt jelentett, ezért a gombához üldözték. Most is így kell tenni, ez a biztos megoldás a világméretű vagy legalábbis tisztásméretű problémára.

- Karmazsintetű! Azonnal menj Bogaras mellé, többé látni sem akarunk!
- De hát én azt sem tudom, mi történt az előbb – védekezett Karmazsintetű.
- Mi tudjuk, nagyapáink felvilágosítottak, tüsszentettél – szólt Hőscincér.
- Tüsszentettél – visszhangozta a tömeg.
- És? Biztos elmúlik egy kis méztől, próbálkozott Karmazsintetű.
- A méz félre van téve tartaléknak, nem adhatunk belőle, ellenkeztek a méhecskék.
- Nyomás! Irány! Tűnj el azonnal, és vidd az orrodát is!

Szegény Karmazsintetű nem volt mit csináljon, eleget tett az akaratnak. A gombához érve köhécselt, nem náthából, illedelemből, és amikor Bogaras megvetően felé fordult, ünnepélyesen bemutatkozott és elmagyarázta a helyzetet. Bogaras újra hátát mutatta, és csak annyit mondott: tégy, amit akarsz, nem érdekel. Később azért megenyhült, vigasztalni próbálta az elkeseredett Karmazsintetűt, sőt még titkos raktárából előhozva, mézet is etetett vele ebédre. Mindeközben a tisztás főterén tovább fokozódott a káosz. Az ebéd utáni sziesztában Molnárpóloska tüsszentette el magát, és a tárgyalás alatt lebuktatták Áfonyaboglárkát, aki szipogni mert. Mindketten a gomba alá lettek ítélve. Ott azonban egyre jobb hangulat kerekedett. Bogaras, örülve annak, hogy a száműzöttek elűzték az ő magányát, a méz mellé titkos bodzaszörpjét is előkereste. Másnap délre a megszámlálhatatlan népesség nagy része már a gomba alatt vigadott. A városban maradtak közül sorra tüsszögtek a rovarok, olyannyira sokan, hogy végül egyedül Hőscincér maradt a tér közepén. A gomba alól nevetés szűrődött ki, anekdoták végszava, sőt, Tücsöknek hála, a muzsika teremtette meg igazán a hangulatot. Hőscincér magányosan álldogált, fülelt figyelmesen, ő maga észre sem vette, de egyre közelebb araszolt a gombához. Végső szomorúságában megszólította őket.

- Elnézést, csatlakozhatok? – kérdezte remegő hangon.
- Minden fej feléje fordult, megállt a muzsika, levegőben a pohár.
- Talán te is meghűltél? Tüneteid vannak? Náthás vagy? – kérdezték.
- N-n-eem – dadogta Hőscincér.

- Akkor sajnáljuk, de nem vagy kiutasítva, ide márpedig csak azok léphetnek be.
- Esetleg... esetleg nem lehetne, hogy valaki rám tüsszent? – reménykedett.
- Harsány nevetés fogadta kérdését, de Karmazsintetű csendet intett.

– Nem, senki nem fog rád tüsszenteni, mert nem egészséges. Másrészt mindenki meggyógyult már, hála Ganajtúrónak. Nem fogunk rád tüsszenteni, de megbocsátunk neked.

Mindenki Hőscincér remegő bajsát figyelte, aki alázatosan bólogatott.

– Igazad van, Karmazsintetű. Ne haragudj, hogy száműztünk ahelyett, hogy okosan segítettünk volna rajtad.

– Nem haragszom rád, Hőscincér, de úgy gondolom, elsősorban nem tőlem kellene bocsánatot kérj, hanem Ganajtúrótól, őt száműzted évekkal ezelőtt a foltjai miatt.

Hőscincér csak hebegett-habogott, majd heves zokogásban tört ki. Ekkor Ganajtúró odasétált hozzá, vállon veregette, megigazította kackiás bajszát. Mosolyogtak mindketten.

Másnap reggel újra benézett a szellő, ám most nátha helyett napsütést hozott hátán. Körbefickándozott a kis tisztáson, benézett minden utcába. Rovárosban, összeborzolt egykét parókát és ideget, majd nevetve távozott. Elégedett volt. A méhecskék már úton voltak, kinyitotta vendéglőjét Nyárfacincér, a mindig udvarias pincér, beült íróasztala mögé a Kékfutrinka, és már abban a pillanatban hosszú sorban álltak a hangyák jövedelemkiegészítésért, még laposakat pislogva körözött fölöttük Ribizkemoly, a rend, ébernek nem mondható, őre. Egyedül Rózsabogár aludta szépítő álmát, ő így készült az esti fellépésére. Hőscincér az asztalokat törölte le a Gombában, ami

Rováros új kocsmája lett, és máris vendégül láthatta dr. Ganajtúró.

Karmazsintetű is kitámolgott a napfényre, nyújtózkodott egyet, majd tüsszentett egy jóízűt. Megállt a levegő a városban.

– Nyugalom, csak pollen! – rikkantotta jókedvűen.

Égészségedre! – kiáltották mindenfelől, majd folyt tovább az élet.

Jankó Barbara: *A láthatatlanná tevo"maszk*

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren innen, az Uveghegyen túl, ahol a kurtafarkú malac túr, volt egy falu, amely annyira parányi volt, hogy Pöttöimfalvának nevezték. Ebben a kicsiny faluban, amely mindösszesen hetvenhét lelket számlált, élt egy szegény ember, akinek volt három fia.

A legidősebb fiú olyan lusta volt, mint a lajhár, egész nap a mezőn heverészett, csak enni és aludni ment haza. Ez a legény annyira rest volt, hogy a falubeliek csak Lusta Lehelnek szólították. A középső olyan buta volt, hogy azt sem tudta, mennyi kétszer kettő, így a falu népe Ostoba Ottónak hívta. A legkisebb fiú viszont szöges ellentéte volt bátyjainak, mivel nemcsak szerfelett okos, hanem rendkívül szorgalmas is volt, olyan-

nyira, hogy párja nem volt hetedhét országon innen és túl. Dolgosságának köszönhetően a legkisebb legény neve Szorgalmas Szilárd lett.

Teltek-múltak a napok, mígnem egyszer csak furcsa dolgot láttak Pöttömfalva égboltján a lakosok. Egy óriási fekete felhőt pillantottak meg, amely tüsszögött és köhögött. Amikor tüsszögött a hatalmas felhő, akkor jégeső árasztotta el a falut, amikor pedig köhögött, olyankor pusztító szélvihar sópört végig Pöttömfalván.

A falu királya, mit sem sejtve, sétálni ment egyetlen leányával, aki olyan gyönyörű volt, olyan káprázatos, hogy a király az Álomszép Ágnes nevet adta neki. A királykisasszony csodaszép volt ugyan, de a legkisebb fuvallattól is könnyen megbetegedett. Így történt ez most is a király nagy bánatára, mivel a hatalmas felhő tüsszögni és köhögni kezdett, és bizony a királykisasszonyt elkapta a jégeső, az orkán erejű szélvihar pedig a palotáig repítette. A király rettenetesen megijedt, de szerencsére nála volt a mérőföldlépő csizmája, így egy szempillantás alatt a palota előtt termett, ájult gyermekét pedig az ágyba fektette. El is hívta a legjobb orvosokat, tudósokat, mágusokat, de egyik sem tudta meggyógyítani egyetlen leányát.

Hét nap és hét éjjel telt el, de Álomszép Ágnes egyre rosszabbul érezte magát. Hiába hozatta a király a palotába a legfinomabb ételeket, a legjobb gyógyszereket, semmi nem gyógyította meg a királykisasszonyt, akinek szörnyű fej- és torokfájása, valamint nem csekély hányingere volt, és rettentően köhögött. Teltek-múltak a napok, közben a hatalmas felhő majdnem mindenkit megfertőzött a szörnyű kórral, csak a király, a szegény ember és annak három fia maradt egészséges, mint a makk. Senki nem tudta Pöttömfalván, hogy mi lehet ez a szörnyű betegség, ami majdnem mindenkit ágnak döntött, és hogy honnan került ide az a rusnya felhő.

A király éjt nappallá téve gondolkodott, úgy törte a fejét, hogy az szinte meghasadt, de semmi sem jutott eszébe, nem tudta, mitévő legyen, hogyan gyógyíthatná meg szeretett leányát és Pöttömfalva népét. Eltelt egy esztendő, mióta a királykisasszony megbetegedett, és azóta az állapota egyre rosszabb lett. Jaj, szegény világ! Megijedt ám a király, amikor egy reggel bement a leányához, aki eszméletlenül feküdt. Sírt-rítt, kérlete, könyörgött a leánynak, hogy térjen magához, de Álomszép Ágnes nem hallotta apja esdeklő szavait. A király ekkor elővette az összes kódexét, lexikonát, mindenféle enciklopédiát, mígnem az egyikben megtalálta, hogy mi ez a rettenetes betegség, ami lesújtott Pöttömfalvára. Az egyik enciklopédia legutolsó oldalára annyi volt írva, hogy eljön egyszer az idő, amikor egy hatalmas felhő tüsszögni és köhögni fog, és akit jégeső és szélvihar ér, azt hatalmas fej- és torokfájás, el nem múló hányinger és szörnyű köhögés fogja kínozni, mígnem egy nap kileheli lelkét. Ez a szörnyű betegség pedig a koronavírus nevet fogja viselni. Uram, Teremtőm! Most ijedt meg ám igazán a király!

– Jaj, édes Istenem, nem halhat meg az én egyetlen leányom! A feleségemet a spanyolnátha vitte el, nem hagyom, hogy gyönyörű gyermekemmel a koronavírus végezzen! – sóhajtott magában az öreg király.

Végso elkeseredésében a király magához hívatta a szegény ember fiait, akikben egy utolsó reménysugarat látott. Először Lusta Lehelt küldte szerencsét próbálni rézszóru paripán. A király megparancsolta a legénynek, hogy a koronavírus ellenszere nélkül

meg ne próbáljon hazatérni Pöttömfalvára. A legény annyira lusta volt, hogy a beszéd is nehezeére esett, így el sem köszönt a királytól.

Hét nap és hét éjjel vágtatott a paripa Lusta Lehel a hátán, mígnem egy hatalmas kerekerdőbe ért. Először egy százesztendőős öregembert pillantott meg a legény, aki egy darab kenyeret kért tőle, mivel már három napja egy falatot sem evett. Lusta Lehel kutyába se vette az öreget, pedig az figyelmeztette:

– Jótett helyébe jót várj, te legény! Tudom én, hogy hová mész! A koronavírus ellenszerét keresed, de előbb le kell győzd Korona Vénséget, és ez az én segítségem nélkül lehetetlen. Nemhiába hívnak engem Bölcs Benedeknek, meglátod, hogy a bölcsességem még hasznodra válik. Adj hát egy falatka kenyeret!

– Hagyjon békén, öregapám, mit tud maga nekem segíteni a száz esztendejével! Méghogy bölcs, legfeljebb száz ostobaságot tud mondani! Kenyeret meg nem kap, mert nincs kedvem kivenni a tarisznyámból! – szolt Lusta Lehel, majd kinevette az öregembert, és tovább ment a rézszerű paripán.

Egyszer csak beesteledett. Lusta Lehelnek már nem volt kedve tovább menni, gondolta magában, jól eléldégél majd itt a sűrű erdőben, hiszen annyi ételt hozott magával, hogy még hosszú ideig elegendő lesz.

Teltek-múltak a napok, de Lusta Lehel nem tért vissza Pöttömfalvára, így a király Ostoba Ottót is elküldte a koronavírus ellenszeréért aranyszűrű paripán. Ez a legény annyira kelekótya volt, hogy eltévedt a kerekerdőben, még Bölcs Benedeket sem látta, és a bátyjának sem bukkant a nyomára. A király szörnyű mérges lett, így azt mondta Szorgalmas Szilárdnak, hogy ha ő sem tér haza a koronavírus ellenszerével, megtalálja – akár az élete árán is –, és fejét veszi.

– Egy életem, egy halálom, felséges királyom, én megpróbálom! – szolt a legifjabb legény, s azzal úgy elvágatott gyémántsűrű paripáján, hogy csak porzott az út utána. Vágatott hét nap és hét éjjel Szorgalmas Szilárd, mígnem elért a kerekerdőbe, ahol találkozott Bölcs Benedekkel, a százesztendőős öregemberrel.

– Adj, Isten, öregapám! Egyen egy kis szalonnát, van itt hamuban sült pogácsa és hagyma is. Látszik, hogy napok óta nem evett – szolt a legény.

– Az Isten áldjon meg, fiam! Jótett helyébe jót várj, segítek neked megszerezni a koronavírus ellenszerét. Van itt a sűrű rengetegben egy ember, akit Korona Vénségnek hívnak. Ő küldte a borzalmas felhoít Pöttömfalvára. Miatta betegedett meg annyi ember. Adok én neked egy láthatatlanná tevő köpenyt, egy kardot és egy varázsgyűrűt, amelyben halálos méreg van. Voltak itt már más legények is a szomszédos falvakból, de vissza is tért mind az ellenszer nélkül. Légy te ravasz, és győzd le Korona Vénséget! Jól vigyázz, legény, mert ennek a furfangos embernek van egy maszkja, ami láthatatlanná teszi. Vigyázz, ne hogy túljárjon az eszeden! Ezt a láthatatlanná tevő maszkot haza kell vidd Pöttömfalvára, majd elégeds a palotában, a hamuval pedig be kell kenned a királykisasszony homlokát. De siess, mert a mindentlátó tükroim azt mutatja, hogy a királykisasszony haldoklik. Az Isten vezessen utadon, te szegény legény!

Szorgalmas Szilárd folytatta útját gyémántsűrű paripáján. Egyszer csak egy hatalmas barlang bejáratánál találta magát. A paripát kikötötte egy fához, ő pedig bement a

barlangba. Egy éhes oroszlán arra várt, hogy szétmarcangolhassa a legényt, de a furfangos fiú túljárt a fenevad eszén, és magára öltötte a láthatatlanná tevő köpenyt, így könnyen tovább tudott menni, mert az oroszlán nem látta, hogy hol van. Sajnos a köpeny egy óra múlva köddé vált, így amikor a legény egy háromfejű sárkányt pillantott meg, elővette a százesztendőős öregembertől kapott kardot, és egy suhintással mindhárom fejét levágta az ocsmány teremtésnek. De sajnos a kard is egy óra múltán köddé vált.

Megijedt a legény, hiszen most már csak a mérget tartalmazó varázsgyűrű maradt, és azzal kell legyőznie Korona Vénséget. Most kell aztán okosnak és furfangosnak lennie! Ment-mendegélt, míg végre meglátta a rettegett embert, aki a szörnyű kórt küldte a népre. Rögtön öltre mentek, három órán keresztül birkóztak, de Korona Vénség annyira elfáradt, hogy időt kért.

– Hadd igyak egy korty vizet, aztán megint öltre megyünk – szólta Korona Vénség, aki különben megállás nélkül tüsszögött és köhögött.

– Most jött el az én időm! – gondolta magában Szorgalmas Szilárd, és egy pillanat alatt feltörte a varázsgyűrűt, a mérget pedig beleszórta Korona Vénség poharába.

Korona Vénség mit sem sejtve, szörnyű köhögőgörcsök közepette fenéig kitta a méregpoharat. Néhány perc múlva reszketni kezdett, mint a nyárfalevél, de a legénynek sikerült még kicsikarnia belőle a láthatatlanná tevő maszk rejtékelyét.

– Hol van a láthatatlanná tevő maszk, te vénember? – kérdezte a legény.

– Az ágy alatt egy fazékban az élet vize mellett. Túljártál az eszemen, te nyomorult legény! – ordított Korona Vénség, majd óriási kínok között kilehelte lelkét.

Elvette a legény a maszkot és az élet vizét, majd rohant a gyémántszőrű paripához. Tudta, hogy nincs sok ideje, mert a királykisasszony nagyon beteg. Felült a pripára, és vágatott több mint hét napon és hét éjjelen, mígnem újra megpillantotta a százesztendőős öregembert. Gyorsan adott neki egy kortyot az élet vizéből, aki rögvest megfiataladott tőle. Ezután vágatott tovább Pöttömfalvára, ahol már nagyon várták érkezését. A pöttömfalviak sejtették, hogy már úton van hazafelé a legfiatalabb legény, hiszen a tüsszögő és köhögő felhő elűnt az égboltról. Szorgalmas Szilárd első útja a palotába vezetett, ahol elégette a láthatatlanná tevő maszkot, a hamuból pedig vett egy keveset, és bekente a királykisasszony homlokát, aki tüstént magához tért, és meggyógyult. A falu népe kortyolt egyet az élet vizéből, és minden beteg ember meggyógyult. Soha többé nem kaptak el semmilyen vírust Pöttömfalva lakói. A láthatatlanná tevő maszk elégetése csodát tett. Nagyon boldog volt a király, amiért ilyen derekasan helytállt a legkisebb szegény legény.

Nyomban nekiadta leánya kezét és fele királyságát. Még aznap megtartották a lakodalmat, volt is nagy dínom-dánom. Álomszép Ágnesnek és Szorgalmas Szilárdnak három csodálatos leánya született: Bájos Borbála, Elbűvoló Eleonóra és Tündérszép Terézia. A két idősebb legény a mai napig nem tért vissza a faluba. Lusta Lehel még most is az erdőben pihen, Ostoba Ottó pedig a kiutat keresi.

Ha Lusta Lehel megunt volna a pihenést, Ostoba Ottó megtalálta volna a kiutat, Korona Vénség pedig nem itta volna meg a mérget, az én mesém is tovább tartott volna.

Vicsi Edina: *A koronás gonosz és a bátor diák*

Egyszer volt, hol nem volt, nem is olyan régen, és nem is akárhol. Nem az Üveghegyen és nem is az Óperenciás-tengeren túl, hanem egy olyan bolygón, melynek a neve Föld. Ezt a mesét nem a vénnek, nem nagyapáink mesélték, hanem mi magunk szőjük a történetét, megéljük, átéljük. Ez a mese arról a gonosz vírusról szól, melynek neve rettegésben tartja a világot, és egy bátor harcosról, aki tudta, hogyan kell szembeszállni ezzel a tüskés szörnyeteggel.

Kezdjük is el, de ne féljetelek, ahogy a többi mesének, ennek is csakis jó vége lehet! Ismerkedjünk meg először is ama bátor harcosal, akiről a mesénk szól, akinek a neve lehetne akár Péter, akár Anna, vagy tudjátok mit? Adjatok most ti nevet neki! Sőt elárulom nektek, hogy ha nagyon szeretnétek, akár ti magatok is lehettek a hősök! Ugyanis, akiről szó van nem egy királyfi, aki kacsalábon forgó palotában lakik, sem egy királylány, aki a hős lovagot várja, aki megmenti, még csak nem is a szegény legény, aki szerencsét próbálni indul, hanem egy hozzátok hasonló diák! Ez a diák mindennap eljárt iskolába, tanulgatott, olvasott, írt és számolt. Voltak olyan tantárgyai, melyeket nem különösen szeretett, és voltak olyan tanárai is, akik a gonosz boszorkára vagy éppen a vasorrú bábára emlékeztették. De voltak olyanok is, akik akár a jótündérek, szeretettel és figyelemmel szinte varázslatos módon oktatták, nevelték. A kisdíáknak teltek-múltak a napjai, míg nem megjelent ama tüskés szörnyeteg, aki koronáját nem érdemelte meg. Mindenkit rettegéssel töltött el jelenléte, az egész világot uralma alá hajtotta. Mindenki félt tőle, holott annyira kicsike, hogy szabad szemmel észre sem lehet venni. De ez a gonosz, koronás vírus megváltoztatta az emberek életét, és hősünk, a kisdíák sem volt kivétel ez alól.

Hetedhét országon innen és túl, sőt az egész világon sorban elrendelték az iskolák bezárását. A diákok, akárcsak a mi kis hősünk is nagyon örült ennek, hiszen nem kellett hallania a fránya ébresztőórát reggelente, nem kellett többet iskolába menni, tanulni, olvasni, írni és számolni. Végre azt csinálhatott, amit szeretett, tévézhetett, számítógépezhetett, játszhatott, éjjel sokáig fennmaradhatott. Azok az idegesítő házi feladatok is elmaradtak. Annál kevésbé örültek ennek a szülei, kezdtek nagyon aggódni, mi is lesz ezzel a gyerekkel? Ha nem jár iskolába, nem tanul, majd felnőttként mihez fog kezdeni? A kis hősünk is, amikor már megunta a sok semmittevést, a tévé vagy számítógép képernyőjének bámulását, mert azt is meg lehet ám unni, elkezdtek neki nagyon hiányozni az osztálytársai, a barátai, sőt, képzeljétek el, még a tanárai és az iskola is! Hihetetlen, de igaz! Ekkor nagyon elkeseredett! Ez volt ugyanis az első próbatétel, melyet ki kellett állnia. Megelégtelte, hogy csak benn a szobában szabad ülni, azt, hogy nem mehet ki a szabadba, a játszótérre, nem találkozhat senkivel, még a nagyszüleit sem volt szabad meglátogatnia. Nagyon nehéz próba volt ez, a karantén próbája, de megértette, hogy ez az első csata, melyet a koronás gonosz ellen meg kell vívnia!

Ismét telt-múlt az idő, nem is olyan sok, mire elkezdődött a második próbatétel, mely még nehezebb volt, mint az első, s melynek neve: online oktatás. Bár a kis hősünk nagyon jól elboldogult a számítógéppel, értette annak néhány csínnyát-bínnyát,

még számára is ismeretlen terep volt ez. De nem rettent meg, állta a próbát! Mindennap felkelt, és bejelentkezett az óráira. Nehéz feladat volt!

– Egyszer innen töltsd le azt a bizonyos programot! – mondták a tanárai! Máskor:

– Itt van ama a varázskód, amivel be tudsz lépni!

– Jaj, de nem működik a mikrofon! Hogy fog így hallani? Nem elég jó a hangszóróm! Hogy fogok így hallani? – gondolta magában a kisdíák!

Majd szépen lassan belejött! Persze akadtak még problémák. Például egyik-másik osztálytársának így és hasonlóképpen szóltak a tanáraik:

Kérlek, ne most fogyaszd el a reggelidet, a kamera előtt! Várd meg, míg vége van az órának! Legalább ne csámcsogj már!

Kérlek, öltözz át legközelebb, akkor is, ha nagyon szép pizsamád van!

Kérlek, ülj legalább fel! Ne az ágyból jelentkezz be! Még visszaalszol?

Megkérnéd a szüleidet, hogy ne olyan hangosan beszéljenek, vagy kapcsold most ki a mikrofont, míg nem beszélsz!

Igen, elhiszem, hogy a kakasra nem tudsz rászólni, hogy ne olyan hangosan kukorékoljon!

Jaj, megértem, hogy a testvérednek is épp órája van, és csak egy számítógépetek!

Értem, most épp a szüleidnek kell a számítógép!

Igen, nagyon szép szobád van, de kérlek, majd máskor mutasd be a többieknek!

Hogyhogy elment az internet? Akkor most, hogy jelentkeztl be?

Jaj, hogy mobilinternetről! Értem!

A kisdíák mindennapjai ezután így teltek el! De már nem bánta. Legalább hallhatta a barátai hangját, figyelhette a tanárait. S nem maradt le a tanulással. Hiszen nem szeretette volna újra ugyanazt az iskolai évet még egyszer kijárni. Rájött, hogy a nagyszüleivel is beszélni tud, és láthatja őket, persze sok idő kellett, míg elmagyarázta nekik, hogyan is használják a számítógépet. Ismét egy próbát kiállt! Csak azért is megmutatta a koronás gonosznak, hogy nem tudja őt megfosztani az osztálytársaitól, a barátaitól, a nagyszüleitől és a tanulástól sem! Elérkezett a nyár, a várva várt vakáció ideje! Ez a nyár azonban nem volt hasonló a többihez. A meleg idő, a napsugarak csábították ki hősünket. Eszébe jutottak a régmúlt, nyári emlékek, a kalandok, a kirándulások, a tengerpart, a hegyek, a sok barátokkal töltött pillanat. Az idei nyár másképp alakult. Csak egy valami volt, ami-ben mégis hasonlított a többihez, mégpedig az, hogy úgy elillant, mint a kámfor.

Szeptemberben megkezdődött újra az iskola s egyben a harmadik próbatétel. Hosszú időszak után újra találkozhattak a diákok. Hősünk is boldogan várta immár az iskolakezdést, hiszen rég nem látta barátait, tanárait. Ám valami beárnyékolta ezt az örömet is. A gonosz ellenség még mindig sanyargatta a világot! Hatalma ismét kiterjedt a diákok életére is. Ahhoz, hogy a harmadik próbatételt kiállja hősünknek fel kellett fegyverkeznie, olyan rendkívüli fegyverekkel, mint a maszk és kézfertőtlenítő. E csodatevő harci eszközökkel felvértezve mehetett csak iskolába. Iskolatársai is elkísérték immár a csatába a gonosz ellenség a vírus ellen. Ez a csata, képzeljétek el, még mai napig is tart! Vannak iskolák s diákok, akik nehezebben veszik az akadályokat. Van olyan hely a föld több pontján, ahol ismét bezártak az iskolák, és van, ahol hősieken küzdenek! Bár ennek a

mesének itt most vége szakad, tudnotok kell, hogy ez a történek még nem ér itt véget. Bár megállítani, végleg, nem sikerült még az ellenséget, ezt a fránya koronás gonoszt, hősünk mindennap csodafegyvereivel felvértezve harcol ellene, ahogyan ti is. A lényeg az, hogy nem szabad feladni a harcot, ki kell állnotok ezt a próbát, hogy amikor a nagy küzdelemnek vége szakad, ti legyetek a győztesek. Hogy mit nyertek? Nem a királylány kezét és nem is a fele királyságot, hanem sokkal értékeőbb dolgot, magát az egészséges életet, a barátaitokkal töltött pillanatokat, amelyeket már nem tisztes távolságban, hanem nagy ölelésekkel, fülig érő mosolyokkal tölthettek el.

Vita Piroska: *Panni és a korona*

Panni szőke, kékszemű, örökmozgó, cserfes elsősnagylánnyal. Nagyon szeretett oviba járni, imádta Réka óvónénit, aki nagy hozzáértéssel, szeretettel terelgette nagycsoportosait, megtöltve az oviból elballagók batyuját mindennel, amire majd az iskolában szükségük lehet. A hosszú nagyvakáció után Panni izgatottan várta a szeptembert, amikor majd átlépi az iskola küszöbét, ahol már Klári tanító néni fogadta a kis elsősöket. Az izgalomba csöppnyi félelem is vegyült, de anyu biztosította egyszerem gyermekét, hogy ezzel a felnőttek is így vannak, amikor valami új, addig ismeretlen elé néznek.

Az első iskolai napok után a félelem nyomtalanul elszállt, maradt a kíváncsiság, a lelkesedés, amit igencsak tudott Klári tanító néni táplálni. Minden nap tartogatott valami érdekes, izgalmas, felfedezésre váró tennivalót, amit csakis a kis elsősök tudtak megtenni, elvégezni, megoldani. Mert ki hallott még a Betűk országáról, amit meg kellett hódítani vagy a Számok birodalmáról, amelyet hétpecsétet lakat őrzött, de az elsősök tarsolyában ott lapult a kulcs. Ettől persze nagyon fontosnak érezték magukat, a mi Pannink fontossága teljes tudatában minden este kiselőadást tartott a nagyiknak, akik szájatva hallgatták kisunokájukat, roppant csodálkozva az ő nagy okosságán.

Telt, múlt az idő, és már a második félév is elkezdődött. Panni rutinos elsős volt már, egyre többet tudott, és csodák csodája még nem panaszkodott. Sok barátnője volt, akikkel szünetben nagyokat szaladgáltak az iskola óriási, zöld fűvel benőtt udvarán.

Ha valakinek úgy tűnik, hogy ez az idilli állapot már mesébe illő, gyorsan megnyugtatom, hogy a Panni osztályában is voltak kisebb-nagyobb bunyók, néha összezsaptak az indulatok, előfordult, hogy – miközben mindenki a maga igazát bizonygatta – egy-egy copf meg lett tépázva, persze csak véletlenül, vagy lehorzolt térdrel, könyékkel ment valaki haza, mert olyan jól sikerült a focilabda kivédése. De ezeket az összezőrdüléseket megoldotta Klári tanító néni – amikor hozzá folyamodtak a sértett felek –, és mindig úgy sikerült kibeszélni, átgondolni, hogy mindenki tanuljon a pórul járt esetéből. Mert ugye minden valamirevaló elsős tudja – ha eddig nem tudta, rögtön jegyezze meg –, hogy: Az okos ember a más kárán tanul!

Egyszóval a mi Pannink igencsak jól érezte magát a bőrében és az osztályában, kerek volt az ő kis világa, amikor egyszer csak derült égből villámcsapásként, egyik napról a másikra, nagyon hirtelen és váratlanul bezártak az iskolák, és a hét közepén, pontosabban szerdán már nem kellett senkinek iskolába mennie.

Igaziból voltak vészajtósló hírek a tévében, Panni figyelmét sem kerülte el, hogy apu anyuval egyre többet emlegetnek valami koronát... de ilyenekkel a mi nagyon elfoglalt, leckét író, betűket tanuló, számokkal megbirkózó Pannink nem ért rá foglalkozni. És különben is neki a korona hallatán mindig a mesebeli királylány vagy legalább hercegnő jutott eszébe, akiért a szegény legény vagy a legkisebb fiú megküzdött, és elnyerte nemcsak a kezét, hanem a koronát is. Nagyapa meséi mindig úgy végződtek, hogy a sok próba, nagy küzdelmek árán elnyert korona volt a hős méltó jutalma. Sehogy sem fért a Panni fejébe, hogy lehet a koronából valami olyan, amitől bezár az iskola, hazaparrancsolják még a felnőtteket is, amiért senki sem vív élet-halál harcot, és mégis itt van, és egyáltalán, hogy lehet, hogy senki sem örül neki, sőt! Egyszer csak nem kell felkelni, iskolába készülődni, beülni a padba – néha kicsit álmosan –, aztán várni a szünetet, hogy megbeszéljék a lányok az éppen aktuális óriási titkaikat, amiket a fiúknak még véletlenül sem szabad meghallaniuk. Egyszer a Panni világa egészen fejreállt, ráadásul apu is home office-ban dolgozott.

Nahát az volt csak a vicces dolog, legalábbis az elején. Panni csak pislogott, amikor apu, ahelyett, hogy felöltözött és elköszönt, majd kilépett volna az ajtón, és aztán késő délután hazaérkezett volna, kíváncsian várva az egyszem kislánya aznapi élménybeszámolóját..., szóval ehelyett egészen furcsa módon bevonult a laptopjával a nappaliba, és arra kérte Pannit, hogy őt most semmi szín alatt ne zavarja, uram bocsáss, be se lépjen hozzá, mert lehet éppen zoom gyűlése van... Nahát ez már több volt annál, amit egy első lány szóltanul eltűr, főleg, ha olyan kíváncsi, mint a mi Pannink. A családi legendárium szerint egészen kicsi volt, amikor nagyapa azt mondta egyszer neki:

– Vigyázz kislányom, mert a kíváncsiság kifúrja az oldalad! - erre Panni ijedten kapott az oldalához, megtapogatni, hogy tényleg?

Vagy amikor anyu közölte vele:

– Aki kíváncsi, hamar megöregszik! – Panni ijedten szaladt a tükörhöz, mert máris látta magát öreganyóként, úgy, mint a mesében.

– Apu! Mi az az off, és miért nem mész a dolgozóba? – kerekedett a szeme, látva, hogy apu ingben és nyakkendőben, de az otthoni elnyúlt melegítőjében vonul a laptopjával.

– Délután elmondom! – hadarta apu már az ajtóból, most késésben vagyok.

Panninak, ha lehet, még nagyobbra kerekedett az amúgy is nagy szeme:

– Miii? Hogy lehet elkésni a szomszéd szobából? – füstölgött magában.

– És ma már ötödször hallom, hogy korona! – morfondírozott magában.

– A jóból is megárt a sok! – jutott eszébe drága nagyijának a kedvenc mondása, ami mindig elhangzott a hatodik palacsintánál, amit Panni pillanatok alatt el szokott tüntetni. De hát egyedül a nagy a hibás, miért süti olyan finomra!

– Szóval van egy korona, ami miatt apu meg én is ülhetünk itthon, sőt anyu sem megy az ovikhoz, mert az ovi is bezárt.

– Egészen furcsa, hihetetlen dolgok történnek, a végére kell járnom, egy életem, egy halálom! – mosolygott ravaszul Panni, de csak úgy magának, mint amikor az esti mesét hallgatja, már félálomban.

Eszébe jutott, hogy az ilyen égető, sürgős kérdésekkel általában a nagyihoz szokott fordulni, mert ő ugye nyugdíjas, a türelme végtelen és mindig éppen ráér. Panni valahogy úgy képzei, hogy nagyi egész nap résen van, és csak arra vár, hogy kedvenc unokája felhívja vagy átszaladjon hozzá, mert hála Istennek egészen közel laknak egymáshoz. Egészen kicsi korában, amikor anyu valamiért megdorgálta, Panni fogta magát, elkezdett öltözködni és anyu csodálkozó kérdésére:

- Hova indulsz? méltóságteljesen felelte:
- Megyek nagyihoz, hogy vigasztaljon meg!

Így, amikor apu eltűnt a laptopjával, azzal a felkiáltással, hogy: „Még a végén elkésem!” Panni gyorsan felhívta a nagyt:

– Szia, Nagyi! Én vagyok az! Átjöhetek hozzád? – csicseregte a telefonba, és már indult volna, amikor meghallotta a nagyi szomorú hangját:

- Nem kincsem, most nem jöhetsz!

Panni nem akart hinni a fülének, ilyenre ember-, illetve Panniemlékezet óta nem volt példa:

– Hogy? És miért nem?! Mi történt? – hadarta a telefonba, és remélte, hogy az imént nem hallott jól.

– Hát az a helyzet drága kisunokám, hogy most egy ideig kerülnünk kell a találkozást, te sem jöhetsz, mi sem megyünk hozzátok! – aztán bátorítóan tette hozzá:

- De bármikor tudunk beszélni, és láthatjuk is egymást, hála az okos telefonnak!

– De nagyi! Megígérted, hogy palacsintát sütünk! Azt hogy lehet telefonon? – méltatlankodott Panni, és el sem hitte, hogy ez megtörténhet. És ez is a korona miatt? Ami nem is korona, inkább egy vírus, de valami borzasztó dolgokat művel az emberekkel.

– Majd anyu elmagyarázza neked, nagyon fontos, hogy szót fogadj neki! Pont úgy, mint eddig! –, és hallatszott a nagyi hangján, hogy elmosolyodik.

– Rendben, már nagyon várom! – méltatlankodott volna Panni, de valahogy megérezte, hogy most ennek nincs helye, mert mindenki olyan furcsa, ideges, feszült.

És még nem volt vége a meglepetéseknek. Nemsokára hazaért Anyu, és titokzatos arccal mondta, hogy beszélt Panni tanító nénijével, és holnaptól online tanítás kezdődik.

– Az hogy? Az milyen? Miért? – záporoztak szokás szerint Panni kérdései időt sem hagyva anyunak a válaszadásra

– Főzők egy finom teát, és megbeszéljük – ígérte anyu, de leghamarabb kezet mosunk.

– Én már mostam! – hadarta Panni türelmetlenül, de anyu azt mondta, hogy még egyszer fog, és sokáig, alaposabban, mint eddig mert ... mert ez, vagyis a kézmosás az egyik csodafegyver.

– Nahát! – csodálkozott el Panni, úgy, hogy még a szája is tátva maradt. Meséken edződött lány a mi Pannink, aki hallott már mindenféle varázspálcákról, mérföldjáró csizmáról vagy láthatatlanná tevő köpönyegről, terülj asztalkámról, sőt hókusz-pókusz varázsigékről, de hogy a kézmosás is lehet csodafegyver ... nahát!

A kíváncsiság már igencsak furdalta az oldalát, nagyon gyorsan anyu után ment, és elkezdődött a „csodafegyver kézmosás”.

Anyu – ez volt a néha idegesítő szokása – máris elkezdett egy versikét:

Kinyitom én a csapot,
Aládugom a mancsom.
Szappanozom a kezem,
Dörzsölöm a tenyerem.
Kézfejemmel folytatom,
Ujjak közét súrolom.
Hüvelykujjam ki nem hagyom,
Körmeimet tisztítgatom.
Alaposan leöblítem,
Tiszta lett már mindkét kezem

– És készen is vagyunk! – mosolygott anyu, és elzárta a melegvizes csapot. Addig mossuk a kezünket, amíg vége a mondókának!

– Így mosnak kezet az ovisok is? – kérdezte gyanakodva Panni, mert arra már régebb rájött, hogy óvónő anyukája vele is végigcsináltat sok olyan dolgot, amit az ovisokkal szokott.

– Még szerencse, hogy megtanultuk már ezt a versikét, nagyon remélem, hogy otthon is eszükbe jut majd, naponta többször is! Mert holnaptól az ovi is bezár! – tette hozzá már elkomolyodva anyu.

– Nahát! Te is itthon, én is itthon, apu is itthon! Nem leszünk túl sokan egyszerre itthon? – aggodalmaskodott Panni.

– Hát majd úgy szervezzük a napunkat, hogy ez ne legyen akadály! – biztatta anyu Pannit, de valamiért elég halványra sikerült a mosolya. Titokban ő is pont arra gondolt, hogy lehet a kislánya megérzett valamit az elkövetkező idők hangulatából. Jó kis család az övéké, imádják egymást, és nagyon jól elvannak a hétvégeken, vakációk alatt, örül mindenki, amikor apu szabadságot kap, és indulhatnak nyaralni... de hogy egyszerre együtt legyenek otthon úgy, hogy mindenki közben azért dolgozik... hát ez nagy kihívás lesz!

– Anyu!!! – hallotta kislánya türelmetlen hangját – elmagyarázod végre, miért kell nekünk itthon maradni? És máris hozzátette:

– Hiányozni fog Petra és Andi, még Áron és Ferkó is, a legjobban a tanító néni! – morfondírozott Panni hangosan. És a nagyfi azt mondta, hozzá sem mehetünk! – jutott eszébe Panninak ez a felettébb furcsa legújabb szabály.

– Bizony! – ingatta anyu szomorúan a fejét – Őket nagyon kell óvni ettől a koronavírustól!

Ebben a pillanatban megszólalt az anyu telefonja, és Panni tudta, hogy most egy ideig még várnia kell a magyarázatra, mert anyu halkan súgta:

– A főnökasszony! – és be is szaladt volna a nappaliba, de meglepetten látta, hogy az ajtaján egy hatalmas, színes krétával rajzolt felkiáltójel van, és alatta apu karakteres betűivel – legalábbis ő így jellemzi saját írását: Ne zavarj!!!

Anyu szerint inkább macskakaparás, de a lényegen mit sem változtat: a kiírás megvédi aput attól, hogy az értekezlete kellős közepén rárontson anyu vagy egyszem gyereke. Anyu is irányt változtatott, és a hálósobában kuckózott be, mert tudta, hogy hosszú megbeszélés lesz.

Panni egyedül maradt a kérdéseivel, kicsit csalódott képet vágott, aztán gyorsan bevonult a szobájába, bebújt a sarokban levő sátorba, amit apuval készítettek mindenféle erre a célra megfelelő dolgokból. Nem is értették, hogy anyu miért ájuldozott, amikor meglátta, szerinte a kiselejtezett, régi dolgoknak egészen máshol van a helyük. Például a lomok között! Egyszóval a mi Pannink kicsit durcásan bevonult a sátorba kedvenc Zsuzsi babájával, és nagyon komoly beszélgetésbe kezdett:

– Ehhez mit szólsz? Senki nem ér rám, és még Nagyihoz sem mehetek!

Zsuzsi megértően nézett nagy gombszemével, Panninak úgy tűnt, hogy el is mosolyodik kisé.

– Kicsi zene jól jönne most! – jutott eszébe Panninak, és rögtön be is indította a CD lejátszón kedvencét, Gryllus Vilmos bácsi kirándulós lemezét.

– Na tessék! Bezzeg ők szabadon kirándulgattak, nem zárták be őket! – ásított nagyot, és morfondírozott tovább csak úgy magának ... és aztán meglepetten nézett körül.

Kicsit furcsállotta, mert egy gyönyörű tisztáson találta magát. A nap ragyogva sütött át a fák lombján, a tisztás szélén mogyoróbokor volt, és épp egy mókus ugrott oda, színes virágok illatoztak, és Panninak hirtelen csuda jókedve kerekedett. Hamarjában nem is tudta, mit keres ő az erdő közepén, méghozzá egyedül, de sok ideje nem volt álmélkodni meg csodálkozni, mert valami furcsa zajt hallott. És nem kellemest! A fák mögül jött a zaj, ami inkább csörtetés volt, letörő ágak hangja és megzavart, felröppenő madarak ijedt hangzavara kísért. Panni ösztönösen menedéket keresett a mogyoróbokor mögött, és eléggé megszeppenve lesett ki onnan. Nem kellett sokáig várakoznia: egyszer csak megpillantotta a zajt kiadó élőlényt, mert hirtelen nem is tudta Panni, hogy micsoda. Hatalmas volt, a fején koronával. De egyáltalán nem hasonlított az erdőben eltévedt legkisebb királyfira, fehér lova sem volt. Panni a rejtkehelyéről – miután ki merte nyitni a szemét – alaposan megfigyelhette, és valahogy az volt az érzése, hogy ilyen élőlénnel eddig nem találkozott, sem élőben, de még a meséskönyvei lapján sem. És ekkor elkezdődött az előadás, ugyanis a koronás élőlény vagy mi? elkezdett szónokolni a tisztás közepén. Panni kicsit furcsállotta, hogy hallgatóság nincs, sőt az egész erdőre hirtelen nagy csend borult.

– Hahaha! Hihihhi! Reszkessetek, megérkeztem, ha nem is várt engem senki! – hallotta Panni, a nagyon kellemetlen, fülsértő hangot.

– Mostantól én vagyok a leghatalmasabb az egész erdőben, sőt az egész világon, mindenki féljen és remegjen! Sőt reszkessen és féljen! – és cseppet sem zavartatva magát, hogy nincs senki a tisztáson, folytatta:

– Megbetegítem az embereket: időseket, fiatalokat, gyerekeket, felnőtteket, szegényeket, gazdagokat! Mostantól rólam fog szólni minden, ott leszek, ahol valaki tüsszent

és köhög, ott leszek minden lázas emberen! Bezárkóznak majd, mert félnek tőlem, mert láthatatlan leszek, és naaaagyon veszélyes! Nem lehet kirándulni, nem lehet találkozni, mindenki nagyon meg lesz ijedve, berezelve, megszeppenve, sőt megrémülve... és én nagyokat fogok kacagni!

– Micsoda szörnyeteg! – sopánkodott Panni, és akaratlanul nagyot sóhajtott. Abban a pillanatban szinte megdermedt a félelemtől, mert ez a koronás fő elhallgatott, és hegyezni kezdte a fülét, sőt a mogyoróbokor fele kezdett pislogni!

– Ajjajjj! Most segíts... – hirtelen nem is tudta Panni, hogy itt az erdő szélén, egy bokor mögé bújva, ilyen ellenséggel az orra előtt, kihez is kellene fohászkodnia. A szörny pedig, atyaég, lassan, de biztosan elindult a Panni rejtekhelye felé... Panni behunyta a szemét, lélegzetviasszafojtva próbált a lehető legkisebbre összegömbölyödni, és hirtelen – maga sem értette miért – a zsebébe nyúlva egy maszk akadt a kezébe, amit rögtön a fülére tett. Még a délelőtt kapta az iskolában, amikor Klári tanító néni elmagyarázta elsőseinek, hogy ezután meg kell szokniuk a maszk viselését, és mindig kell legyen náluk.

– Panni! Pannikám! – hallotta abban a pillanatban.

– Jajjjajjj! Már a nevemet is tudja! – reszketett, és félt volna tovább, de hirtelen rájött, hogy ez nem a szörny, hanem az anyu hangja, aki épp most nyitott be a szobájába, és mivel nem találta egyszem gyermekét, elkezdte szólongatni.

– Anyu?! nyitotta ki a szemét csodálkozva, és szinte hallatszott, ahogy óriási kő gördül le a szívéről.

– Hogy kerülsz te ide?

– Hát... kijöttem a hálóból, átjöttem az előszobán, és aztán balra benyitottam! – kacagott anyu jóízűen és jólesően, mert kislánya mindig meg tudta lepni. Ma kimondottan jól jött egy kis nevetés.

– Képzeld, anyu! Láttam a szörnyet! Koronája is volt, és azt mondta, ő a leghatalmasabb az egész világon! De én feltettem a maszkot, és láthatatlan lettem! –fontoskodott Panni.

– Tényleg? – és anyu máris tapogatta kislánya homlokát, aztán figyelmesebben megnézte az arcát, és rögtön rájött, hogy csemetéje bizony elbóbiskolt a nagy várakozásban.

– Tudod, Pannikám: bármilyen erős és gonosz legyen az ellenség, bármennyi feje és bármekkora ereje legyen, a mese végére úgyis legyőzik.

– És akkor a koronást is le fogjuk, ugye? – ragyogott fel a Panni arca. Ott lesz nekünk a maszk, a láthatatlanná tevő!

Bizony! A maszk, nagyon is látható kell legyen, hogy messziről elkerüljön a gonosz koronás! És még nagyon sok ellensége van, ebédnél elmesélem! – ígérte anyu. Hosszú és nehéz harc lesz, de előbb-utóbb győzni fogunk! De most gyérünk, mert kihűl az ebéd, és üres hassal még a mesében sem indulnak harcba!